

Anhang

til

Rigsdagstidenden.

N° 23.

Anden Session.

(Forts. af Udf. til Lov ang. Postforsendelser.)

Gjenstandene for Postvæsenets Eneret ere ifølge det Anførte for det Første Forsendelsen af noget Brev, eller, som det i Lovudkastet er udtrykt, Breve af enhver Art og Vægt, der næst Pakker og Sager indtil 40 Pds. Vægt, samt Penge og Bankofedler.

Som bekendt er det saa langt fra, at det saakaldte Pakkepostprivilegium, navnlig med Hensyn til Vægtfager, har kunnet overholdes, at det meget mere dagligt overtrædes ved enhver Art af private Befordringer tillands og tilsvæ, og det vilde neppe stemme med Vares transportens Tary, hvis Postvæsenet vilde søge at reservere sig al Vægt indtil 40 Pd. Eneretten har forsaavidt ingen anden faktisk Betydning, end at den understøtter Fordringer til Postvæsenet, som dette ikke uden betydelig Udgift vilde kunne fyldestgjøre, da Pakkeposten selvfølgelig ikke for større Vægt kan tilbyde saa billig eller hyppig Befordring som Privatleilighederne, hvortil den i Virkeligheden ifkun tjener som Supplement i det Ubestemmelige, fornemmeligt om Vinteren, uden at have nogen nærmere betegnet Gjenstand for dens Virksomhed. Man har derfor ikke taget i Betænkning at opgive denne Deel af Postvæsenets Ret og for at Privilegiet kan vinde nogen Sandhed og bringes i Overensstemmelse med, hvad Postvæsenet til enhver Tid kan yde, at foreslaae det indskrænket til Pakker (emballerede Sager) i Almindelighed indtil en Vægt af inclusive 1 Pd.

Det Nysaanførte gælder tildeels ogsaa om større Myntforsendelser. Postvæsenet kan i det Hele ikke attraae svære Transporter, og der vil i Forhold til den faktiske Tilstand intet

være imod fremdeles at tilstede bemeldte Forsendelser uhindret Befordring udenfor Posterne.

Derimod ere mindre Myntsorter (i Courverter) og Forsendelser af Seddel- eller andre paa Hænderhaveren lydende Papirvaluta, baade de, som ifølge Form og Vægt ere bedst egnede for Postforsendelse og i Virkeligheden meest søge denne, og tillige de, som under den daglige Omsætning nærmest kræve hyppig og hurtig, billig og sikker Befordring. Men, idet Postvæsenet opgiver den øvrige Deel af de hidtil postpligtige Gjenstande, og fornemmelig vil rette dets Omsorg paa en hyppig og billig Befordring af de fremdeles forbeholdte Forsendelser, er det dog ikke Hensigten at udelukke andre Sager fra Postbefordring, saaledes som i andre Lande tildeels er Tilfældet, hvorimod Befordringen ogsaa deraf ligesom hidtil vil blive tilbudt i saa stort Omfang, som Omstændighederne til enhver Tid tilstede.

2. Følgende nærmere Bestemmelser med Hensyn til Forsendelser i Indlandet ere fundne billige og nødvendige.

a. Det er en Undtagelse fra Postvæsenets Eneret til Befordring, som umiddelbart frembyder sig, at Enhver med eget Bud maa kunne befordre sine egne Sager, hvorimod det ligesom vilde føre til Confusion af Postvæsenets Ret, hvis det tillodes flere i saa Henseende at forenes om et fælles Bud.

I Pl. 27de Mai 1820 indeholdes en herhenhørende Tilladelse, som ikke vides at være benyttet, og som paa den ene Side er saa speciel, paa den anden Side saa almindelig, at den neppe nogenstunde har været vel begrundet og i Fremtiden bør bortfalde.

b. En Forstaaelse af de gjældende Forbud efter Ordene (Sfr. Forordn. 2den Febr. 1714)